

РЕШЕНИЕ

№ 1119

гр. София, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.01.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8559** по описа за **2023** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Г. С. Ш., ЕГН: [ЕГН], срещу Решение от 03.07.2023 г. по АНД № 12593/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия К, № 6045303, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно, незаконосъобразно и необосновано, постановено в нарушение на материалния и съдопроизводствените правила. Според касатора е налице непълна и неконкретна квалификация на нарушението, като в ЕФ освен общата норма на чл. 189, ал. 4 ЗДвП и бланкетната норма на чл. 182, ал. 4 ЗДвП, уреждаща повторността, следва да се посочи и конкретната санкционна норма от чл. 182, ал. 1 - 3 от ЗДвП, която кореспондира на фактите по процесния случай. Липсата на такова посочване в ЕФ счита за ограничаване правото си на защита. Релевира доводи за неясността кое предходно административно осъждане според наказващия орган обуславя квалификация признак „повторност“. По тези съображения се иска отмяна на решението и на

потвърдения с него ЕФ.

В с.з. касаторът редовно призван, не се явява, представлява се от адв.Д., която поддържа жалбата срещу решението на СРС и прави възражения, че не е приложена към преписката снимка на разположението на уреда с дата и час, в противоречие с чл. 10, ал. 3 от Наредбата за използване на АТС. Претендира разноски.

Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител в писмени бележки от 24.11.2023 г., изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба и правилност на решението на СРС.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение СРС е потвърдил електронен фиш за налагане на глоба серия К, № 6045303, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Въззивният съд, въз основа на представените доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 14.06.2022 г., в 19:30 часа, в [населено място], касаторът Г. Ш. е управлявал МПС - лек автомобил „БМВ ХЗ 3.ОД“, с рег. [рег.номер на МПС] , по [улица]до №4, с посока на движение от [улица]към [улица], при ограничение на скоростта 50 км/ч за населено място, установената стойност на скоростта е 72 км/ч, а превишената стойност на скоростта е 22 км/ч. С това действие същият е извършил нарушение за скорост, установено и заснето с АТСС - CORDON MD-1195, извършено в условията на повторност в едногодишен срок от влизане в сила на ел.фиш, Серия К, №5349838. Служител на СДВР съставил обжалвания електронен фиш относно констатираното нарушение.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, Софийски районен съд е направил извод за съставомерност на административното нарушение както от обективна, така и от субективна страна и не е констатирал наличието на основания за отмяна на обжалвания електронен фиш.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

По наведените пред настоящата инстанция възражения за допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на процесния фиш, с които е засегнато правото на защита на санкционираното лице, касационният съд намира следното:

В ЕФ нарушението правилно е квалифицирано по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, съгласно която разпоредби при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта от 50 км. Т.е. в случая в ЕФ е посочена нарушената разпоредба съгласно изискването на чл.189, ал.4 ЗДвП. Липсва изрично изискване за посочване в електронния фиш на санкционната разпоредба, въз основа на която се

определя конкретното наказание, поради което и пропускът да се посочи в него конкретната хипотеза по чл.182, ал.1 не представлява нарушение, което е основание за неговата отмяна. Посочването в електронния фиш на всички елементи от обективна страна на състава на нарушение по чл.21 ЗДвП дава възможност на касатора да разбере какво нарушение му е вменено и да организира защита си по него. Допълнителните данни по него – напр. относно повторността на нарушението, са от значение за определяне на наказанието, а не за наличието на вмененото нарушение, поради което не е налице и пречка по чл.189, ал.4 ЗДвП за издаването на ЕФ, както твърди касатора.

В електронния фиш е посочен и предходния такъв- К/5349838, с оглед който е прието, че процесното нарушение е извършено повторно. Видно от него и от представената по делото Справка картон на водача, с този електронен фиш, влязъл в сила на Ш. е наложена глоба по чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП за извършено на 21.09.2021 г. нарушение по чл.21, ал. 1 ЗДвП. Т.е. следва да бъде споделен извода на районния съд, че процесното нарушение е извършено при условията на повторност по смисъла на §6, т.33 от ДР на ЗДвП.

Противно на релевираните в с.з. възражения за липса на снимка на разположението на АТС, в административнонаказателната преписка се съдържа един брой снимков материал на позиционираното АТСС на процесния пътен участък, с оглед на което това възражение не следва да бъде споделено. Безспорно се установява както мястото, на което е било разположено АТСС, така и мястото, на което е измерена и заснета скоростта на процесния автомобил. Тези доказателства, във връзка с приложената схема за организация на движението в посочения участък, безспорно установяват, че нарушението е заснето в границите на населено място, в което допустимата максимална скорост на движение е 50 км/ч. Предвид това правилно е прието както от АНО, така и от въззивния съд, че нарушението е по чл.21, ал. 1 ЗДвП, както е посочено и в ЕФНГ.

Фактичката обстановка, нарушението и авторството на деянието са правилно установени в хода на протеклото административнонаказателно производство пред наказващия орган и в производството пред въззивната инстанция. Всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административнонаказателната отговорност, са установени и удостоверени. При установяване на нарушението няма допуснати съществени процесуални нарушения.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита за неоснователни направените в касационната жалба възражения и за правилни и обосновани фактическите и правни изводи на СРС, мотивирали го да потвърди обжалвания ЕФНГ.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърден ЕФ следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева, съответно на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН,
Административен съд - София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 03.07.2023 г. по АНД № 12593/2022 г. по описа
на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110-ти състав.

ОСЪЖДА Г. С. Ш., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на
вътрешните работи съдебни разноси в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.